

“मीठे बच्चे— हरेक कुरामा योग बलद्वारा काम लेऊ, बाबासँग केही पनि सोध्नु पर्ने कुरा छैन, तिमी ईश्वरीय सन्तान हौ त्यसैले कुनै पनि आसुरी काम नगर।”

प्रश्न:— तिम्रो यस योगबलको करामत के हो ?

उत्तर:— यही योगबलद्वारा तिम्रो सबै कर्मेन्द्रियहरू वशमा हुन्छन्। योगबल सिवाय तिमी पावन बन्न सक्दैनौ। योगबलद्वारा नै सारा सृष्टि पावन बन्छ, त्यसैले पावन बन्नको लागि वा भोजनलाई शुद्ध बनाउनको लागि यादको यात्रामा रहने गर। युक्तिसँग चल। नम्रतापूर्वक व्यवहार गर।

ओम् शान्ति। रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। दुनियाँमा कसैलाई थाहा छैन— रूहानी बाबा आएर स्वर्गको वा नयाँ दुनियाँको स्थापना कसरी गर्नुहुन्छ। कसैले पनि जान्दैनन्। तिमी बाबासँग कुनै पनि प्रकारको माग गर्न सक्दैनौ। बाबा सबै कुरा सम्झाउनुहुन्छ। केही पनि सोध्ने आवश्यकता रहँदैन, सबै कुरा आफैं सम्झाइरहनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई कल्प कल्प यस भारत खण्डमा आएर के गर्नु छ, त्यो म जान्दछु, तिमी जान्दैनौ। दिनहुँ सम्झाइरहनुहुन्छ। कसैले एउटा अक्षर नसोधे पनि सम्झाइरहनुहुन्छ। कहिले सोध्छन्— खान-पानको मेहनत हुन्छ। अब यो त समझको कुरा हो। बाबाले भन्नुभएको छ— हरेक कुरामा योगबलद्वारा काम लेऊ, यादको यात्राले काम लेऊ र जहाँ पनि जान्छौ मुख्य कुरा बाबालाई अवश्य याद गर्नु छ। कुनै आसुरी काम गर्नु छैन। हामी ईश्वरीय सन्तान हौं। उहाँ सबैको बाबा हुनुहुन्छ, सबैको लागि शिक्षा उहाँ एकले नै दिनुहुन्छ। बाबा शिक्षा दिनुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! स्वर्गको मालिक बन्नु छ। राजाईमा पनि पद त हुन्छ नि। हरेकको पुरुषार्थ अनुसार पद हुन्छ। पुरुषार्थ बच्चाहरूले गर्नु छ र प्रारब्ध पनि बच्चाहरूले पाउनु छ। पुरुषार्थ गराउनको लागि बाबा आउनुहुन्छ। तिमीलाई केही पनि थाहा थिएन, बाबा कहिले आउनुहुन्छ? आएर के गर्नुहुन्छ? कहाँ लिएर जानुहुन्छ? बाबाले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ। ड्रामाको प्लान अनुसार तिमी कहाँबाट गिरेका छौ। एकदम उच्च चोटीबाट। थोरै पनि बुद्धिमा आउँदैन— हामी को हौं? अहिले महसुस गर्छौं नि। तिमीलाई स्वप्नमा पनि थिएन— बाबा आएर के गर्नुहुन्छ? तिमीले पनि केही जान्दैनथ्यौ। अब बाबा मिल्नुभएको छ त्यसैले सम्झन्छौ यस्तो बाबामाथि त समर्पण हुनुपर्छ। जसरी पतिव्रता स्त्री छन् भने पतिमाथि कति अर्पण हुन्छन्। चितामा चढ्न पनि डराउँदैनन्। कति बहादुर हुन्छन्। पहिले चितामा धेरै चढ्थे। यहाँ बाबाले त यस्तो कुनै कष्ट दिनुहुन्न। हुन त नाम ज्ञान चिता छ तर जल्ने आदिको कुनै कुरा छैन। बाबा बिलकुल यस्तो सम्झाउनुहुन्छ, जस्तो मखनबाट बाल। बच्चाहरूले सम्झन्छन्— वास्तवमा जन्म-जन्मान्तरको बोझ शिरमा छ। कुनै एउटा मात्र अजामिल थिएन। हरेक मनुष्य एक-एक अजामिल छ। मनुष्यलाई के थाहा— पहिलो जन्ममा के-के गरेका छन्? अहिले तिमीलाई थाहा छ— पाप नै गरिएको छ, वास्तवमा पुण्य आत्मा एउटा पनि छैनन्। सबै छन् पाप आत्माहरू। पुण्य गरियो भने पुण्य आत्मा बनिन्छ। पुण्य आत्माहरू हुन्छन् सत्ययुगमा। कसैले हस्पिटल आदि बनाए त के भयो। सिँढी उत्रिनबाट कहाँ बचिन्छ र। चढ्ती कला त हुँदैन नि। गिर्दै नै जान्छन्। यी बाबा त यस्तो प्यारो हुनुहुन्छ जसको लागि भन्छन्— जीवन छँदै अर्पण हौं किनकि पतिहरूको पनि पति, पिताहरूको पनि पिता, सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ।

२०७२ असोज ०९ शनिबार २६-०९-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन बच्चाहरूलाई अहिले बाबाले जगाइरहनु भएको छ। यस्तो बाबा जसले स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ, कति साधारण हुनुहुन्छ। शुरूमा बच्चीहरू जब बिमारी हुन्थे तब बाबा स्वयं उनीहरूको सेवा गर्नुहुन्थ्यो। अहंकार केही पनि छैन। बापदादा उच्चभन्दा उच्च हुनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ— जस्तो कर्म म यिनीद्वारा गराउँछु वा गर्छु। दुवै समान बन्नुहुन्छ। कहाँ थाहा हुन्छ र। बाबाले के गर्नुहुन्छ, दादाले के गर्छन्। कर्म-अकर्म-विकर्मको गति बाबाले नै बसेर सम्भाउनुहुन्छ। बाबा धेरै उच्च हुनुहुन्छ। मायाको पनि कति प्रभाव छ। ईश्वर बाबा भन्नुहुन्छ— यस्तो नगर तर पनि मान्दैनन्। भगवान् भन्नुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू ! यो काम गर्नु हुँदैन, फेरि पनि उल्टो काम गरिदिन्छन्। उल्टो कामको लागि नै मनाही गर्नुहुन्छ नि। तर माया पनि बडो शक्तिशाली छ। बिर्सेर पनि बाबालाई भुल्नु हुँदैन। हामीले भन्दछौं— जे गर्नु भए पनि, चाहे पिट्नु भए पनि केही छैन। बाबाले यस्तो केही गर्नुहुन्न तर यो अति भएपछि भनिन्छ। गीत पनि छ— तिम्रो द्वारलाई कहिल्यै छोड्ने छैन, चाहे जेसुकै भन। बाहिर छ नै के। बढिले पनि भन्छ— कहाँ जाने ? बाबा बादशाही दिनुहुन्छ, फेरि कहाँ कहिल्यै मिल्छ र। यस्तो कहाँ अर्को जन्ममा केही मिल्न सक्छ र। मिल्दैन। उहाँ पारलौकिक बाबा हुनुहुन्छ जसले सुखधामको तिमीलाई मालिक बनाउनुहुन्छ। बच्चाहरूलाई दैवीगुण पनि धारण गर्नु छ, त्यो पनि बाबा राय दिनुहुन्छ। आफ्नो पुलिस आदिको काम पनि गर, नत्र त डिसमिस गरिदिन्छन्। आफ्नो काम त गर्नु नै छ, आँखा देखाउनुपर्छ। जति हुन सक्छ प्रेमसँग काम गर। नत्र युक्तिले आँखा देखाऊ। हात चलाउनु हुँदैन। बाबाको कति बच्चाहरू छन्। बाबालाई पनि बच्चाहरूको ख्याल रहन्छ नि। मूल कुरा हो पवित्र रहने। जन्म-जन्मान्तर तिमीले पुकारेका छौ नि— हे पतित-पावन आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस्। तर अर्थ केही पनि बुझ्दैनन्। बोलाउँछन् भने अवश्य पतित छन्। नत्र त बोलाउने आवश्यकता छैन। पूजा गर्नु पर्ने पनि आवश्यकता छैन। बाबा सम्भाउनुहुन्छ— तिमी अबलाहरूमाथि कति अत्याचार हुन्छ, सहन गर्नु नै छ। युक्तिहरू पनि बताइरहनुहुन्छ। धेरै नम्रतासँग चल। भन, हजुर त भगवान् हुनुहुन्छ फेरि यो (विकार) किन माग्नुहुन्छ ? विवाहको समयमा भन्छन्— म तिम्रो पति, ईश्वर, गुरु सबै हुँ, अब म पवित्र रहन चाहन्छु, त्यसैले तपाईं किन रोक्नुहुन्छ ? भगवान्लाई त पतित-पावन भनिन्छ नि। हजुर नै पावन बनाउनेवाला बन्नुहोस्। यसरी प्रेमसँग, नम्रतासँग कुरा गर्नुपर्छ। क्रोध गरे भने फूलको वर्षा गर। पिटाई गर्छन् फेरि अफसोस पनि गर्छन्। जसरी रक्सी पिउँदा बडो नशा चढ्छ। आफूलाई बादशाह सम्भन्छन्। त्यस्तै यो विष पनि यस्तो चीज हो कुरै नसोध। पछुताउँछन् पनि तर आदत परेको छ त्यसैले त्यो टुट्दैन। एक दुई पटक विकारमा गयो, वश नशा चढ्यो फेरि गिर्दै रहन्छन्। जसरी नशाको चीजले खुशी ल्याउँछ, विकार पनि यस्तै हो। यहाँ फेरि धेरै मेहनत छ। सिवाए योगबल कसैले पनि कर्मेन्द्रियलाई वश गर्न सक्दैन। योगबलको नै करामत छ, तब त नाम प्रसिद्ध छ। बाहिरबाट आउँछन्, यहाँ योग सिक्न। शान्तिमा बसिरहन्छन्। घरबारबाट टाढा हुन्छन्। त्यो त हो आधाकल्पको लागि बनावटी शान्ति। कसैलाई सच्चा शान्ति थाहा नै छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! तिम्रो स्वधर्म हो नै शान्ति, यस शरीरबाट तिमी कर्म गर्छौ। जबसम्म शरीर धारणा गर्दैनौ तबसम्म आत्मा शान्त रहन्छ। फेरि कहाँ न कहाँ गएर प्रवेश गर्छ। यहाँ त फेरि कोही-कोही सूक्ष्म शरीरमा धक्का खाइरहन्छन्। त्यो छायाको शरीर हुन्छ। कुनै दुःख दिने हुन्छन्, कोही राम्रा हुन्छन्, यहाँ पनि कोही हुन त मनुष्य हुन्छन्, जसले

कसैलाई दुःख दिदैन् । कसैले त धेरै दुःख दिइरहन्छन् । कोही त साधु-महात्मा जस्तै हुन्छन् । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— मीठा-प्यारा सिकीलधे बच्चाहरू ! तिमी ५ हजार वर्षपछि फेरि आएर मिलेका छौ । के लिनको लागि ? बाबाले बताउनुभएको छ— तिमीलाई के मिल्नु छ । बाबा हजुरबाट के मिल्नु छ, यो त प्रश्न उठ्न सक्दैन । हजुर त हुनुहुन्छ नै स्वर्ग स्थापना गर्ने बाबा, नयाँ दुनियाँको रचयिता । त्यसैले हजुरबाट अवश्य बादशाही नै मिल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ— थोरै पनि केही बुझेर गए भने स्वर्गमा अवश्य आउनेछन् । हामी स्वर्गको स्थापना गर्न आएका हौं । ठूलोभन्दा ठूलो आसामी हुनुहुन्छ भगवान् र प्रजापिता ब्रह्मा । तिमी जान्दछौ— विष्णु को हुन् ? अरू कसैलाई थाहा छैन । तिमी त भन्छौ— हामी यिनका घरानाका हौं, यी लक्ष्मी-नारायणले त सत्ययुगमा राज्य गर्छन् । यो चक्र आदि वास्तवमा विष्णुको कहाँ हो र । यो अलंकार हामी ब्राह्मणको हो । अहिले यो ज्ञान छ । सत्ययुगमा कहाँ यो सम्भाइन्छ र । यस्ता कुरा बताउने कसैमा ताकत छैन । तिमी यस ८४ को चक्रलाई जान्दछौ । यसको अर्थ कसैले बुझ्न सक्दैन । बच्चाहरूलाई बाबाले सम्भाउनुभएको छ । बच्चाहरूले बुझेका छन्, हामीलाई त यो अलंकार सुहाउँदैन । हामी अहिले शिक्षा पाइरहेका छौं । पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । फेरि यस्तो बन्छौं । स्वदर्शन चक्र घुमाउँदै हामी देवता बन्छौं । स्वदर्शन चक्र अर्थात् रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नु छ । सारा दुनियाँमा कसैले पनि यो सम्भाउन सक्दैन— यो सृष्टिको चक्र कसरी फिर्छ ? बाबा कति सहज गरेर सम्भाउनुहुन्छ— यस चक्रको आयु यति धेरै त हुन सक्दैन । मनुष्य सृष्टिको नै समाचार सुनाइन्छ— यति मनुष्य छन् । यस्तो कहाँ बताइन्छ र— कछुवा कति छन् ? माछा आदि कति छन् ? मनुष्यको नै कुरा हो । तिमीसँग पनि प्रश्न सोध्छन्— बाबा सबै कुरा बताइरहनुहुन्छ । केवल त्यसमा पूरा ध्यान दिनु छ ।

बाबाले सम्भाउनुभएको छ— योगबलद्वारा तिमी सृष्टिलाई पावन बनाउँछौ भने के योगबलद्वारा खाना शुद्ध हुन सक्दैन ? ठीक छ, तिमी त यस्तो बनेका छौ । फेरि कसैलाई आफूसमान बनाउँछौ ? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— बाबा आउनुभएको छ फेरि स्वर्गको बादशाही दिन । त्यसैले यसलाई इन्कार गर्नु हुँदैन । विश्वको बादशाहीलाई इन्कार गरियो भने खत्तम । फेरि गएर किचडाको डब्बामा पर्नेछौ । यो सारा दुनियाँ हो किचडा । त्यसैले यसलाई रिफ्युज नै भनिन्छ । दुनियाँको हाल हेर के छ । तिमी त जान्दछौ— हामी विश्वको मालिक बन्छौं । यो कसैलाई थाहा छैन— सत्ययुगमा एकै राज्य थियो, मान्दैनन् । आफ्नो घमण्ड रहन्छ त्यसैले फेरि थोरै पनि सुन्दैनन्, भनिदिन्छन्— यो सबै तपाईंको कल्पना हो । कल्पनाले नै यो शरीर आदि बनेको छ । अर्थ केही बुझ्दैनन् । भन्छन्— यो ईश्वरको कल्पना हो, ईश्वरले जे चाहनुहुन्छ सो बन्छन्, उहाँको यो खेल हो । यस्ता कुरा गर्छन्, कुरै नसोध्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ— बाबा आउनुभएको छ । वृद्ध माताहरूले पनि भन्छन्— बाबा हर ५ हजार वर्षपछि हामी हजुरबाट स्वर्गको वर्सा लिन्छौं । हामी अहिले आएका छौं, स्वर्गको राजाई लिन । तिमी जान्दछौ— सबै कलाकारहरूको आ-आफ्नो पार्ट छ । एउटाको पार्ट अर्कोसँग मिल्दैन । तिमी फेरि यसै नाम रूपमा आएर यसै समयमा बाबाबाट वर्सा लिने पुरुषार्थ गर्नेछौ । कति अथाह कमाई छ । भन्न त बाबा भन्नुहुन्छ— थोरै सुने भने पनि स्वर्गमा आउनेछन् । तर हरेक मनुष्यले पुरुषार्थ त उच्च बन्ने नै गर्छन् नि । त्यसैले पुरुषार्थ हो फस्ट । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) जसरी बाबाले बच्चाहरूको सेवा गर्नुहुन्छ, कुनै अहंकार छैन, यसैगरी बाबाको फलो गर्नु छ । बाबाको श्रीमतमा चलेर विश्वको बादशाही लिनु छ, इन्कार गर्नु हुँदैन ।
- २) पिताहरूका पिता, पतिहरूका पति, जो सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ, प्यारो हुनुहुन्छ उहाँमाथि जीवन छँदै अर्पित हुनु छ । ज्ञान चितामा बस्नु छ । कहिल्यै गल्लीले पनि बाबालाई भुलेर उल्टो काम गर्नु हुँदैन ।

वरदानः— स्वयंका सर्व कमजोरीहरूलाई दानको विधिले समाप्त गर्ने दाता, विधाता भव

भक्तिमा यो नियम हुन्छ— जब कुनै वस्तुको कमी हुन्छ भने भन्दछन्— दान गर । दान गर्नाले लिनु दिनु हुन्छ । त्यस्तै कुनै पनि कमजोरीलाई समाप्त गर्नको लागि दाता र विधाता बन । यदि तिमी अरूलाई बाबाको खजाना दिने निमित्त सहारा बन्यौ भने कमजोरीको किनारा स्वतः हुन जान्छ । आफ्नो दाता-विधातापनको शक्तिशाली संस्कारलाई इमर्ज ग्यौ भने कमजोर संस्कार स्वतः समाप्त हुन जान्छ ।

स्लोगनः— आफ्नो श्रेष्ठ भाग्यको गुण गाइराख— कमजोरीको होइन ।

✽ शब्दार्थः करामत= असाधारण वा असामान्य काम, चमत्कार, कमाल, पुरुषार्थ, बहादुरी । रिफ्युज= इन्कार, आश्रय, शरण, किचडा (रिफ्युजी= शरणार्थी) । आर्टिफिसियल= बनावटी, कृत्रिम । आसामी= ऋण लिने व्यक्ति, कर्जादार ।